
34 dní

*čtvrtek 12. března 2015
den čtvrtý*

Na druhý den ráno v sedm Anna Rayovi zavolala. Mluvila stručně, snažila se zůstat v klidu, ale bylo to těžké. Sdělila mu, že od něj odchází. Napořád. Prozradila, že není daleko, jen půlhodinku od něj, a kdyby se vyskytlo něco naléhavého, může ji snadno kontaktovat. Stačí informovat ji o problému textovkou. Řekla, že mu oznámí jméno svého právního zástupce a že nejde jen o rozluku, chce se rozvést.

Držela sluchátko dál od ucha, zatímco ji zasypával hrubými nadávkami a jeho hlas nabíral sílu. Nazval ji sprostou děvkou a chtěl znát jméno toho chlapa, s kterým utekla. Hodlal jí zablokovat kreditní karty, zamezit přístup ke společnému účtu a znepříjemňovat život tak, že k němu ještě ráda přileze zpátky.

Anna ho nechala, ať se vyřve, a když skončil, zasmála se a ukončila hovor. Zjevně se ještě nepodíval, jaký je na společném účtu zůstatek. Obě kreditní karty byly pouze na její jméno a obnos z prodeje domu po rodičích patřil výhradně jí, stejně jako plat, který si odpracovala v rodinném byznysu a patnáct let se těch peněz ani nedotkla.

Potřebuje Raye? Ani náhodou!

Pustila se do vydatné anglické snídaně, cítila se mnohem lépe. Zjišťovala, jak úžasný rozdíl může přinést do života dobrá hádka, zvláště pokud z ní vyjdete vítězně. Zvažovala nad kávou co dál. Věděla, že by měla zavolat Mar-

kovi, ale tušila, jak by reagoval, a potřebovala, aby jí poskytl prostor. Víc ji znepokojovaly dva zmeškané hovory od Jenny, jeho manželky.

Jenny byla tichá mladá žena, ale Anna si dobře pamatovala, že když ji Mark s rodiči seznámil, nepůsobila zakřiknutě. Chovala se bezstarostně a pořád se smála, jenže po svatbě jako by na ni dolehla tíha povinností a všechna spontánnost se vytratila. Se synovou přítelkyní Anna na začátku vycházela báječně, a když vztah těch dvou začal být vážný, její pouto s Jenny se ještě prohloubilo. Jenže manželství Jenny změnilo a Anna teď ke snaše neměla blízko. Ty dva telefonáty ji mátlly, Jenny si od ní už dlouho udržovala odstup. Mohla jen předpokládat, že Mark manželku požádal, ať jí zavolá, aby na Annu vyvinuli tlak ze všech stran.

Krátce po osmé volala Charlie. „Nevěří, že nejsi u nás,“ spustila, jen co se Anna ohlásila.

„Cože?“

„Nevěří ti. Včera večer tady byl, chodil sem a tam přesvědčený, že sem přijedeš.“

„Ach bože, to mě mrzí, Charlie.“

„O nás se neboj, hlavně buď opatrná. Dan s ním nakonec promluvil a prakticky ho vyhodil z baráku, ale Ray to s tebou nevzdá.“

„Fajn, v hotelu spím už jen dnes, zítra odpoledne dostanu klíč ke svému novému bytu. Pak už mě nenajde. Budu zranitelná jen příštích zhruba čtyřicet hodin. V pátek ráno se sbalím, naložím věci do auta a kolem deváté hned po snídani odjedu. Teď zajdu dolů na recepci a zařídím, aby nikomu neřekli, že tady jsem. Zbývá dnešek, ale už mám plán. Udělám si výlet do Derbyshiru. Jakmile zítra odejdu z hotelu a budu ve svém, nic mi nehrozí. Pošlu ti textovku s adresou, budeš jediná, kdo ví, kde jsem.“

„Dej na sebe pozor a pár týdnů sem radši nejezdí. V pondělí za tebou přijedu, ano? To už bys mohla být zabydlená, když zítra dostaneš klíče.“

„To by bylo fajn. A ještě jednou se omlouvám, Charlie, že jsem vás do toho zatahla.“

Zasmála se. „Věř mi, máme radost.“

Anna šla na recepci a vysvětlila, že si nepřeje, aby kdokoli věděl, že je v hotelu ubytovaná. Změnila údaj v rezervaci s tím, že přespí už jen jednu noc a hned ráno odjede. Recepční zanesl informaci do počítače a Anna si oddechla. Než odjela na výlet, znovu zkontrolovala telefon v tichém režimu a hodně jí překvapilo, že Jenny volala znovu. Dvakrát.

Asi by se jí měla ozvat. Něco jí napovídalo, že Jenny nebude tak kritická, jak to očekávala od Marka a Caroline – možná dokonce projeví pochopení. Udělá to ještě dnes. Zavolá Jenny z Derbyshiru, rozhodla se.

Po ránu v jarní slunečný den bylo v Bakewellu krásně. Anna se procházela u řeky, dívala se, jak děti krmí kachničky, a poslouchala, jak je rodiče nabádají, ať nechodí moc blízko ke kraji vody. Vzpomínala, kolikrát tam zavítali jako rodina, nejdřív se syny a potom s Caroline. Bakewell s těmi malebnými obchůdky a celkovou atmosférou milovala. Ještě chvíli pokračovala v procházce a pak se šla najíst do jedné hospůdky.

Nakoupila další drobnosti do nového bytu a položila je na židli vedle sebe. Když jí číšník nesl oběd, nedopatřením shodil jednu z tašek, která spadla na zem. Společně všechno pobaveně posbírali a znovu uložili do tašky. Anna se na muže usmála, poděkovala mu a urovnala věci na židli trochu pečlivěji.

Tehdy se nadlouho smála naposledy.

Jen co se najedla, vytáhla mobil, chvíli se na něj zamyšleně dívala, našla Jennyino číslo a stiskla tlačítko volání. Snacha přijala hovor okamžitě. Anně připadalo, že musela sedět s telefonem v ruce a čekat.

„Anno. Musím tě vidět.“

„Jenny? Vzala jsi to rychle. Promiň, víš, já...“

„Anno. Přestaň mluvit a poslouchej. Musím se s tebou vidět. Jenom já. Mark ne, ani děti. Já a nikdo jiný. Kde jsi?“

Anna se zajíkla. „Jenny, to nemůžu nikomu prozradit. Ray...“

„Chápu, Anno, jsem na tvé straně. Přijedu za tebou teď hned. Anebo, jestli mi opravdu nechceš říct, kde jsi, se můžeme sejít jinde. Tak nebo onak, musím s tebou mluvit. Adam a Grace jsou u našich a Mark je s Rayem v Lincolnu. Nikdo se nedoví, že se uvidíme. Anno, je to hrozně důležité. Prosím.“

Slyšela z Jennyina hlasu tiseň a pochopila, že nemá na vybranou. Připadalo jí to hrozně divné – mluvily spolu zřídkakdy, a většinou to byla úplně neosobní konverzace. Teď ale snacha působila upřímně a její tón zněl naléhavě. Anna se zvedla od stolu a řekla jí tiše, že je právě v restauraci a půjde dokončit hovor ven. Mladší žena trochu zaúpěla a tiše vzlykla.

„Jenny, prosím tě, neplač,“ zašeptala Anna. „Poslyš, sejdu se s tebou. Co třeba na čerpací stanici Trowell Services na M1? Už jsi obědvala? Můžeš rovnou vyjet?“

„Anno, nejedla jsem od chvíle, kdy jsem se dozvěděla to o tobě a Rayovi. Ale vezmu si sendvič a sním ho cestou. Sejdeme se tam v restauraci, platí?“

Anna cítila, jak na ni doléhá nervozita a úzkost.

„V pořádku, Jenny. Jeď opatrně. Uvidíme se brzy, tak zatím.“

Rychle se přesunula na parkoviště a za chvíli už vyjížděla na cestu. V Bakewellu natankovala a zamířila k dálnici.

Dorazila na místo jako první. Vešla do restaurace, koupila si kávu a vyhlížela snachu. Dlouho nečekala, Jenny se objevila ve dveřích a okamžitě ji uviděla. Rychle k ní došla a dlouho Annu držela v pevném objetí.

„No tak,“ chlácholila ji Anna. „Uklidni se, teď už si můžeme pořádně promluvit. Ale musím tě upozornit, že se k Rayovi nevrátím, ať mi chceš povědět cokoli.“ Důkladně si snachu prohlédla a dodala: „Ale myslím, že ti o tohle nejde, co?“

Jenny zavrtěla hlavou. „Ne, nejde. Jsem tady, abychom si promluvily. Bude to nejtěžší rozhovor, jaký jsem za celý svůj život měla, ale musím to udělat, nic jiného mi nezbyvá. Jdu koupit další kávu, hned jsem u tebe.“

Anna se dívala, jak Jenny kráčí k pultu, a znovu ji ohromilo, jak je hezká. Její dlouhé světlé vlasy se nádherně leskly a i po dvou dětech si udržela nádhernou postavu. V obličeji však měla usoužený výraz, něco ji muselo hodně trápit. Anna doufala, že to nesouvisí s Markem. Hlavou se jí horečně míhaly všelijaké možnosti, čeho by se to mohlo týkat – milostná aféra, domácí násilí, nebo dokonce potíže s některým z dětí.

Když se od Jenny konečně dozvěděla pravdu, nebyla na ni ani trochu připravená.

Jenny opatrně postavila obě kávy na stůl a posadila se. Anna čekala, až promluví, ale snacha pořád mlčela.

„Začínáš mě děsit, Jenny. Co se děje? No tak, povídej. Ať jde o cokoli, určitě to vyřešíme.“ Otřepané fráze. Obě věděly, že jsou to jen otřepané fráze.

Jenny pomalu zvedla hrnek k ústům a opřela se zády do židle.

„Anno, slibuju, že ti nebudu radit, aby ses k Rayovi vrátila, a můžeš se spolehnout, že o tomhle setkání nikomu neřeknu, ani neprozradím, kde teď bydlíš,“ pronesla vážným, napjatým tónem.

„Vždyť to nevíš.“ Anna se usmála, aby trochu uvolnila atmosféru.

„Dovím se to.“

„Jenny...“

Mladší žena vstala, zamumlala, že musí na toaletu, a odběhla. Když se vrátila, třímala lahvičku vody.

„Promiň,“ řekla. „Zvracela jsem.“

„Jsi v pořádku?“

„Nejsem nemocná, myslím, že je to jen reakce žaludku na to, co se chystám udělat.“

Napila se vody a odstrčila kávu.

„Tak jo. Anno. Potřebuju, aby sis to poslechla až do konce, a teprve pak si promluvíme. Chci, aby ses přenesla do doby, než jsme se s Markem vzali. Koupili jsme tehdy ten malý byt v Lincolnu. Musela se tam udělat spousta práce a Ray pomáhal s omítkami, truhlářinou a podobně. Já jsem si vzala na starost malování, Mark měl práci daleko, jezdil domů jenom na víkendy a byla jsem ráda, že mám při čekání na něj smysluplný program.“

Na chvíli se odmlčela, zjevně si urovnávala myšlenky. Anna mlčky přikyvovala. Na ty časy vzpomínala ráda. Dny plné bezstarostného smíchu, cákání barvou a lásky. Hlavně lásky.

„Týden před svatbou jsem si vzala den volna z práce, abych dokončila práci v ložnici. Uprostřed odpoledne jsem měla všechno hotové a šla jsem se osprchovat, než odjedu domů k mámě. Vešla jsem do obýváku zabalená do osušky a uviděla jsem Raye.“

Tahle odmlka byla delší. Trvala donekonečna, až se Anna natáhla přes stůl a dotkla se Jennyiny ruky.

„Jenny?“

„Znásilnil mě, Anno. Ten hajzl mě znásilnil.“

Anna měla pocit, jako by ji obklopila mlha. Ruch kolem nich se vytrácel, až se rozhostilo ticho.

* * *

„Anno! Anno!“ Najednou k ní dolehl Jennyin hlas, naléhavý a zoufalý. Anna ležela na zemi, obklopená hloučkem lidí, kteří na ni hleděli.

„Už je to dobré,“ říkala Jenny přihlížejícím. „Omdlela z horka. Dopřejeme jí prostor?“

Jakmile lidé pochopili, že neumřela, jen omdlela, začali se rozcházet. Anna se zadívala na Jennyin ustaraný výraz a skoro si přála, aby raději umřela. To, čemu teď musí čelit, nebude dobré.

„Můžeme jít k autu?“ zašeptala, když zahlédla, že se k nim žene členka personálu a tváří se jako horlivá záchranářka. Jenny přikývla a pomohla jí vstát. Anna se cítila malátně, ale když k nim dorazila Sue, připravená poskytnout první pomoc, snažila se to nedat najevo.

Ujistily Sue, že Anně nic není, pomalu vyšly ven a zamířily k jejímu autu.

„Tak jo. Otázky,“ prohlásila. „Řekla jsi to Markovi?“ Chvilí váhala, než bude pokračovat ve vyptávání. „Asi ne, co? Kdybys mu to pověděla, v životě nás všech by nastala pohroma.“

V Jennyině obličeji se zračilo utrpení. „Nemohla jsem mu to říct. Kolik životů bych tím zničila? Určitě bych ho ztratila, už nikdy bychom nebyli stejní lidé. Marka celým srdcem miluju, věděla jsem, že mu to nemůžu prozradit. Ray si toho byl také vědom. A taky jsem myslela na tebe. Měly jsme k sobě tak blízko, Anno, a spolu se vším, co je mi drahé, bych přišla i o tebe. Jistě, vím, že jsem za nic nemohla, ale můj život by se tak moc změnil, že by opravdu nestálo za to žít.“

Anna se k ní znovu natáhla a vzala ji za ruku. „Takže ses za Marka prodala a našla něco jako štěstí.“

„Naprosté štěstí,“ upřesnila Jenny. „Pak jsme se kvůli jeho zaměstnání přesunuli do Leicesteru a Raye jsme vidali zřídkakdy – což samozřejmě znamená, že se jako rodina moc nevidáme s tebou ani s našimi. Ale Mark má svou práci rád, mě těší práce v knihovně a děti jsou spokojené ve škole, kam chodí.“

Jenny vytáhla z kabelky papírové kapesníčky. Osušila si jedním oči a pak se otočila ke tchyni a podívala se na ni. „Stalo se to jen jednou, Anno, a kdybys s ním zůstala, nikdo by se nic nedozvěděl.“

Anna čekala.

Jenny zmuchlala kapesníček a zastrčila ho do rukávu. „Myslela jsem, že ho miluješ. Nemohla jsem ti vyprávět něco, čím bych tě ranila, ale teď je všechno jinak. Už ti to můžu říct, ale jenom tobě.“

„Nechápu. Proč teď můžeš mluvit a tehdy jsi nemohla? Vztah vás dvou to přece zkazí stejně jako tehdy, nebo ne? A jsou tady děti...“

„Mark se nic nedoví. Miluju ho, miluju děti, mám ráda svůj život. Ale musím to říct tobě, protože si můžeme pomoci navzájem.“

Anna na snachu zírala. Její hlava to nepobírala. Netušila, o čem Jenny mluví. Jak by jí probůh mohla pomoci, když si nepřeje, aby o tom věděl Mark? Chce prostě, aby ji Anna důvěrně vyslechla? Pocituje potřebu tu záležitost s někým probrat, protože až dosud se nikomu svěřit nemohla?

Jenny se dívala přímo před sebe, ústa semknutá do rovné linky.